

Ročník XIV.

Šiesta nedeľa v Cezročnom období (A) 16.februára 2014

týždeň 08.

Bernard Šmíd

O Božom zákone

Prvé čítanie i evanjelium sa týkajú Božieho Zákona. Pán Ježiš v evanjéliu prehlasuje: „Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť.“ Niektorí súčasníci Pána Ježiša sa mylne domnievali, že problémom človeka je Boží zákon a teda prvoradá úloha Mesiáša spočíva v oslobodení človeka spod záväznosti Zákona, ktorý Boh zjavil na vrchu Sinaj Mojžišovi. Po prvotnom hriechu sa nám Boží zákon javí ako ťažké bremeno.

Niekedy si aj kresťania predstavujú Nebo ako, akúsi blaženú neviazanosť, slobodu bez zákona, možnosť robiť, čo sa nám chce. V zásade to nie je zlá túžba: môcť robiť, čo sa nám chce. Problém je ale v tom, že po prvotnom hriechu sa vôľa človeka naklonila ku zlu a teda často chceme to, čo nám v konečnom dôsledku škodí a k tomu, čo nám osoží sa musíme donútiť. Sv. Augustín to vyjadril veľmi trefne: „Božie Slovo (a teda aj Boží Zákon) sa ti bude najprv javiť ako nepriateľ tvojej duše, kým nepochopíš, že je príčinou tvojej Spásy.“

Boží zákon je cestou Spásy. Bol daný prvým ľuďom ako „návod na použitie“. Keď kniha Genezis opisuje pád prarodičov, spomína menovite dva stromy: Strom poznania Dobra a Zla a Strom Života. Strom Života je Zjavené Božie Slovo, Boží zákon. Takto Židia nazývajú aj valčeky, na ktorých bol navinutý zvitok Tóry. Teda ješ' zo stromu poznania Dobra a Zla môže znamenať pohrdnutie Božím Zákom, snahu zobrať si život do svojich vlastných rúk a žiť len podľa svojej vlastnej predstavy, čiste z vlastných síl a pre seba. Niečo podobné, ako keby ste pri kúpe automatickej práčky povedali obchodníkovi, že nechcete návod na použitie. Určite by vám v takom prípade odmietol dať aj list na záručnú lehotu. Človek je zložitý systém, ktorý sa skladá z duše i tela a samotné telo sa skladá z biliónov buniek. A tento celok môže správne fungovať len pri dodržiavaní určitých zákonov. Inak sa pokazí a zahynie, prestane ako človek správne fungovať. Človek ostáva človekom, kým zachováva Boží zákon.

Prikázania Mojžišovo zákona vytyčujú podmienky, ako sa dostať do zaslúbenej zeme: „Izrael, počúvaj prikázania a ustanovenia, ktoré vás učím, a zachovávajte ich, aby ste žili a vošli do krajiny, ktorú vám chce dať Pán Boh vašich otcov do vlastníctva.“ Ale tieto prikázania sú rovnako záväzné aj v zaslúbenej krajine: „Hľa, učil som vás príkazy a ustanovenia, ako mi nariadil Pán, môj Boh, aby ste ich plnili v krajine, ktorú dostanete do vlastníctva.“ Teda nejde len o prechodné príkazy, ale o príkazy, ktoré vedú k plnosti života.

Ak sa prispôbime tomuto svetu a jeho pomýleným cestám, staneme sa soľou bez chuti, ktorá je nanič. Ak poslúchame Božie zákony, Boh nám je stále nablízku a my sa na neho môžeme s dôverou obracať. Ak sa

odchýlime od jeho príkazov aj Boh sa odvráti od nás. „Len dávaj veľký pozor na seba a na svoju dušu a nezabudni na veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech nezmiznú z tvojho srdca cez celý tvoj život, ale pouč o nich svojich synov a svojich vnukov.“ Máte právo a dokonca povinnosť vyučovať svoje deti i svojich vnukov. Boží zákon je potrebné vyučovať a to nie prednostne v škole ale predovšetkým doma. Svedectvo rodičov i starých rodičov je pre formáciu detí veľmi dôležité. Škola môže sprostredkovať vedomosti, ale len rodičia môžu odovzdať vieru.

Pán Ježiš hovorí: „Veru, hovorím vám: Kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno ani jediná čiarka zo Zákona, kým sa všetko nesplní.“

Tento istý zákon bol daný Izraelu ako návod na cestu k plnej slobode z Egyptského otroctva. Exodus (Ex 20,1-17) nám kladie pred oči Desatoro, Dekalog, ako najdôležitejší extrakt s Božieho Zákona. Slovo „Dekalog“ môžeme preložiť ako „desať slov“. Týchto „desať slov“ Boh zjavil svojmu národu na svätom vrchu. Napísal ich „svojím vlastným prstom“ na rozdiel od iných príkazov, ktoré napísal Mojžiš. Už ako malé deti sme sa učili text Desatora naspamäť. Je dobré, keď sa človek s dôležitými vecami oboznámi čo najskôr, ale hrozí tu jedno nebezpečenstvo. Mnoho vecí sa odovzdáva deťom z pozície autority dospelých a často sa k tomu pripájajú aj určité sankcie (napr. keď neposlúchneš, dostaneš výprask). Desatoro sa tak vo vedomí mnohých dostáva do nebezpečného susedstva s týmito sankciami z detského veku.

Desatoro nebolo prednostne adresované deťom, ale dospelým ľuďom a vôbec nebolo mienené ako strašák na udržanie morálky. Desatoro je zákon spolužitia s Bohom. Len človek, ktorý ho zachováva, sa môže tešiť z Božej blízkosti. Človek ostáva človekom, keď zachováva Desatoro. Jeho príkazy sa dotýkajú aj medziľudských vzťahov. Majú zaistiť, aby tu vôbec zostal „ľudský priestor“, v ktorom by sa mohlo Božie prisľúbenie realizovať.

Desatoro sa nám javí ako cesta k večnému životu. Ako cesta ku stále plnšej slobode. Boh - osloboditeľ je zároveň „Boh žiarlivý“. Lebo je skutočným Bohom a nemožno ho s nikým beztrestne zamieňať. Nechce sa o lásku svojho ľudu s nikým deliť.

Ak to, čo je v Desatore Izrael dodrží, Boh mu prisľubuje, že z neho urobí veľký národ, ktorý obstoí a nezanikne medzi ostatnými a dokonca sa pre nich stane požehnaním. Keď ukazuje televízia zábery z orientu, niekedy žasnem nad množstvom detí, ktoré sa občas v záberoch objaví. Je mi ľúto za tým svetom, ktorý ešte má deti. V Oriente sa nad deťmi nešpekuluje a sú stále prijímané ako požehnanie. Na západe a pomaly aj v našich krajinách je to už len zriedkavé vidieť toľko detí. Pomaly sa začíname žať ovocie vlastnej chytrosti, keď sa o starých ľuďoch nebude mať kto postarať. Je tu viac starých ľudí ako detí a z toho na nás nehľadí žiadna budúcnosť. V deťoch je požehnanie a budúcnosť národa. Aká bude tá naša budúcnosť?

Podte a pohľadte na dielo božie. Vykonal veci predivné pred synmi ľudskými premenil more v suchú zem a suchou nohou prešiel cez rieku. Nuž radujme sa z Neho! On svojou silou vládne naveky a Jeho oči ľudstvo prezerajú, či nepovstane z neho odbojník.

Ďakujte nášmu Bohu, národy, hlas vašej chvály nech sa rozhlaholí! On našej duši život dal A pevnosť našim nohám. Ach, Bože, ohňom si nás vyskúšal, pretopil, ako pretápa sa striebro; do osídla nás voviedol a ťažké bremeno nám vložil na bedrá. Po našich hlavách dal si jazdiť cudzím, ohňom i vodou prešli sme, - a predsa si nás, Pane, vyslobodil.

Do Tvojho domu vstúpim s obeťou, všetky sľuby Ti vyplním, čo vyslovili moje ústa, keď som sa v súžení trápil. Obetujem Ti obeť zápalnú, junce i kozľať Ti obetujem.

Poznám sám seba?

Dáte mi asi za pravdu, že dnešný človek si dáva viac záležať na svojom zovňajšku ako v minulosti. Koľko je len v jednom meste drogérií. Alebo koľko je tam obchodov na oblečenie s pestrým tovarom. Alebo ako ľudia dnes radi športujú, navštevujú fitnesscentrá, aby mali peknú postavu a boli zdraví. K tomu sa pridávajú rôzne reklamy a ponúkajú vzor pekných ľudí.

Aj telo je Božím stvorením, a je dobré, keď sa človek oň stará. Stačí to však k naplneniu zmyslu a poslania života? Ježiš nás učí, že by nám malo záležať aj na duchovnej kráse.

Keď Ježiš hovorí o spravodlivosti, keď hovorí o hneve, keď hovorí o žiadostivostiach, keď hovorí o prísaha, myslí vtedy na kvalitu nášho vnútorného života. Chce nám povedať, že pred Bohom nestačí, ako človek vyzerá navonok. Lebo je to práve vnútorný život, ktorý ovplyvňuje naše vonkajšie činy. Sú to naše vnútorné prežitia, ktoré dávajú hodnotu našim vonkajším skutkom. Ak by človek vonkajšie skutky nerobil s láskou, pred Bohom nemajú veľkú cenu. Hodnotu nemá ani pretváрка, ktorá je v rozpore medzi vonkajšími prejavmi a vnútornými pocitmi, predstavami a myšlienkami. Ako teda vytvoriť harmóniu medzi naším vnútrom a vonkajškom?

Človek niekedy pozná veľmi veľa, len nie sám seba. Preto je prvou požiadavkou poznať sám seba. Nie je ľahké vyznať sa v labyrinte svojej povahy a pocitov. Musíme si dať tu námahu, aby sme si sami urobili pravdivý obraz o sebe. Aby sme mohli Bohu povedať: Bože, pozri sa, takýto som. Čo v sebe objavíme, je rôznorodé. Mali by sme však vedieť, čo je biele a čo čierne. Čo je v nás dobré a čo zlé. Na dobro by sme nemali byť pyšní a zo zla zúfalí. Tak budeme môcť Bohu povedať: Bože, ďakujem ti za všetky duchovné dary, ale aj za slabosti, ktoré ma robia ešte viac závislým na tvojej pomoci. Tretím krokom by malo byť zušľachtovanie a liečenie. Zušľachtovanie všetkého dobrého v nás a liečenie našich slabostí. Trpezlivo a celý život učiť sa v ovládaní seba, seba krotiť, svoje vnútorné zlé skutky čo najviac otupovať. Aby sme mohli Bohu povedať: Bože, ty vidíš, že sa úprimne snažím. A napokon by sme mohli dôjsť do fázy v ktorej nadobudneme vnútorný pokoj, šťastie a radosť. Potom naše vonkajšie skutky budú vyrastať ako krásne kvety zo zdravej zeme. Potom budeme môcť Bohu povedať: Bože, chcem ti svojimi skutkami ďakovať, že sa dá žiť pred tvojím pohľadom čestne a úprimne.

Mladá nemecká študentka takto píše do jedného náboženského časopisu: „V jednu nedeľu, počas sv. omše, počula som slová z 1. listu sv. Jána apoštola: „Každý, kto nenávidí svojho brata je vrah. A viete, že ani jeden vrah nemá v sebe večný život“ (1 Jn 3, 15). Tieto slová ma vystrašili. Nemohla som nájsť pokoj ani v kostole, ani potom doma. Totižto od určitého času som sa nerozprávala so svojou priateľkou. Čo viac, nenávidela som ju a očierňovala som ju pred všetkými známymi. Podľa slov sv. Jána som teda „vrahyňa“. O čo vlastne išlo? Moja dlhoročná priateľka poznala rôzne tajnosti z môjho života. Sklamala ma. Povedala ich niektorým ľuďom a tí zasa ďalším. Či to však stačí, aby som ju nenávidela a stala sa v duchu „vrahyňou“? Celý týždeň som nemala pokoj. Keď som si pomyslela, že som „vrahyňa“, nemohla som ani v noci zaspáť. Nasledujúcu nedeľu som sa pred sv. omšou stretla so svojou priateľkou. Zmierili sme sa a vrátil sa mi pokoj.“

Určite, keď sme dnes išli do kostola, dali sme si záležať, aby sme pekne vyzerali. Teraz porozmýšľajme, ako vyzerá naše vnútro.

Marián Šuráb

Cirkev stojí na láske

Istý mladý kňaz, ktorý začínal kurz prípravy na sviatosti krstu mladých ľudí, im hneď na prvom stretnutí položil otázku: Na čom stojí kresťanstvo? Na čom stojí Cirkev?

Dostal rozličné odpovede: Cirkev stojí na mučeníkoch, Cirkev stojí na krásnych stredovekých chrámoch, Cirkev stojí na svätcoch... Jedna odpoveď však vystihla podstatu: Cirkev a kresťanstvo stoja na láske. Na láske Boha Otca Stvoriteľa, Syna Vykupiteľa a Ducha Posvätiťa. Kresťanstvo stojí na láske Božského Srdca. Ústrednou postavou tohto sveta je Ježiš Kristus. Tajomstvom jeho života je jeho smrť a zmŕtvychvstanie. Tajomstvom jeho smrti a zmŕtvychvstania jeho láska až do krajnosti. Božské Srdce nás privádza k podstate viery, a tou je nekonečná láska Boha, ktorou sme všetci milovaní. Boh sa vo svojej nekonečnej láske pozerá na každého z nás a volá nás po mene. V dejinách Cirkvi i v teológii sme však na tú lásku trocha zabudli, zvykli sme si vyzdvihovať morálku a prikázania. Určite je dobré a dôležité vedieť, čo treba robiť, ale to je až druhotná záležitosť. V *Evanjeliu podľa Marka* čítame tieto prvé Ježišove slová: „Priblížilo sa Božie kráľovstvo, kajajte sa a verte evanjeliu“ (Mk 1, 15). Kajajte sa a verte je až na druhom mieste, ako prvé zaznieva, že Ježiš prichádza medzi nás a kvôli každému jednému z nás.

Dnešného človeka neosloví etika a morálka. Potrebuje niečo, čo ho zasiahne - a to skutočnosť, že je milovaný Bohom, že ho Boh miluje bezvýhradne, nezištne a nič za to nechce.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 6. týždni Cezročného obdobia (A)

17.II. pondelok

17:00 Za ě Štefana Vavrinčika a rodičov

18.II. utorok

17:00 Za ě Júliusa Danka (30 dní)

19.II. streda

17:00 Za ě Milana Dusika a rodičov

20.II. štvrtok

17:00 Za ě Ivanu Božíkovú (nedožítých 40 rokov)

21.II. piatok

17:00 na úmysel

22.II. sobota

08:00 Za ě Františka Peška a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

23.II. Siedma nedeľa v Cezročnom období (A)

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 90 rokov života

Jána Chryzostoma kardinála Korca

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

17.II. pondelok Sedem svätých zakladateľov rehole služobníkov Panny Márie

18.II. utorok sv. Mária Bernardeta Soubirousová, panna

19.II. streda Bl. Konrád z Piacenzy, pustovník

20.II. štvrtok Sv. Eleuter, biskup

21.II. piatok Sv. Peter Damiani, biskup a učiteľ Cirkvi

22.II. sobota Katedra sv. Petra, apoštola - sviatok

so svätým Jánom Zlatoústym

Dvaja sa stanú jedným telom

Svätý Ján ukazuje, že telesné spojenie muža a ženy je obrazom duchovného spojenia Krista a Cirkvi.

Čo teda? Je manželstvo divadlo? Nie. „Je to tajomstvo a symbol niečoho vznešeného. Aj keby ste si ho nevážili, vážte si to, čo symbolizuje. „Toto tajomstvo,“ hovorí svätý Pavol, „je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi“ (Ef 5, 32).

Je to symbol Cirkvi a Krista. Tí dvaja sa spájajú a sú jedno. Keď sa dvaja spájajú, nevytvárajú obraz bez života alebo obraz niečoho pozemského, ale obraz samého Boha. Dvaja vstupujú do manželstva a chcú sa stať jedným telom. Pozrite sa opäť na tajomstvo lásky! Ak sa dvaja nestanú jedno - ak ostanú dvaja -, nevytvoria mnohých. Keď sa však spoja, vytvoria mnohých.

Čo sa z toho naučíme? Sila spojenia je veľká. Múdrosť Boha na počiatku rozdelila jedného na dvoch; ale Boh chcel ukázať, že „jeden“ ostal jeden aj po rozdelení. Znemožnil teda, aby jeden človek bol schopný rozmnožovania. Človek nemôže byť jeden, pokiaľ sa nespojí s druhým. Každý je len polovica. A človek bez toho druhého nemôže plodiť deti.

Vidíte tajomstvo manželstva? Boh urobil jedného z jedného; a keď urobil z tých dvoch jedného, vytvoril jedného, aby sa aj deti rodili z jedného. Manžel a manželka nie sú dvaja, ale jeden. To možno potvrdiť z mnohých zdrojov, napríklad zo slov „ako muža a ženu ich stvoril“ (Gn 1, 27). Ak on je hlava a ona je telo, ako sú dvaja? Zo samotného usporiadania tela môžeme vidieť, že sú jedno, lebo ona bola vytvorená z jeho boku a obaja sú dve polovičky.

A ako sa stávajú jedným telom? Ako keby ona bola čistým zlatom, ktoré prijíma čisté zlato, tak žena prijíma mužovo semeno. Živí ho a chráni ho a pridáva svoj podiel. Dvaja sa spájajú v rozkoši. A vracia sa to späť ako dieťa!

Dieťa je istý druh mosta, takže títo traja ' sa stávajú jedným telom. Dieťa spája jedného s druhým. Dve mestá, ktoré rozdeľuje rieka, sa stávajú jedným mestom, ak ich spája most. O koľko viac to platí vtedy, keď most vzniká spojením dvoch tiel.

Prečo sa červenáte? Nechajte to heretikom a pohanom s ich nečistými a nemravnými zvykmi. Práve preto chcem, aby manželstvo bolo dôkladne očistené, aby dostalo naspäť svoju vznešenosť. Nemali by ste sa hanbiť za tieto veci; ak sa hanbíte, potom odsudzujete Boha, ktorý vytvoril manželstvo.

Poviem vám teda, ako je manželstvo tajomstvom o Cirkvi. Cirkev vznikla z Kristovho boku. Spojil sa s ňou v duchovnom sporení. Istý človek povedal: „Zasnúbil som vás jednému mužovi; aby som vás odovzdal Kristovi ako čistú pannu“ (2 Kor 11, 2). A potom hovorí, že „sme údmi jeho tela“ (Ef 5, 30).

Premýšľajte o týchto veciach a neuvalujte hanbu na také veľké tajomstvo. Manželstvo je symbolom Kristovej prítomnosti. Povedzte mi: Keby ste videli obraz kráľa,

zneuctili by ste ho? Určite nie.

Myšlienky k modlitbe

Manželstvo Je tajomstvo a symbol niečoho vznešeného. Je to symbol Cirkvi a Krista.

Práve preto chcem, aby manželstvo bolo dôkladne očistené, aby dostalo naspäť svoju vznešenosť.

Dvaja sa spájajú a sú jedno. Sú obrazom samého Boha. Pozrite sa opäť na tajomstvo lásky! Ak sa dvaja nestanú jedno - ak ostanú dvaja -, nevytvoria mnohých. Keď sa však spoja, vytvoria mnohých.

Zapamätajte si. Manželstvo je symbolom Kristovej prítomnosti.

Námety na konanie

Katolícke učenie o manželstve a sexe nie je len zoznamom pravidiel a zákazov. Je to prejav najhlbších tajomstiev o Bohu, Kristovi a Cirkvi. Kristova láska k Cirkvi je vždy plodná a životodarná. Preto napríklad Cirkev zakazuje používanie antikoncepcie. Hrešiť proti Božiemu plánu pre ľudskú sexualitu znamená „zneuctiť obraz kráľa“, Ježiša Krista. Usilujte sa získať zrelé pochopenie katolíckeho učenia o manželstve a sexuálnej morálke, ako je vyjadrené v oficiálnych dokumentoch Cirkvi.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Svätá čistota

- 118 Svätú čistotu dáva Boh, ak o ňu s pokorou prosíme.
- 119 Aká krásna je svätá čistota! Ale nie je svätá ani príjemná Bohu, ak ju oddeľujeme od lásky. Kresťanská láska je semeno, ktoré, ak ho zavlažujeme rosou čistoty, vyrastie a prinesie tie najchutnejšie plody. Bez lásky je čistota neplodná a jej mŕtve vody premenia dušu na bahno, na močiar, z ktorého vystupujú výpary pýchy.
- 120 „Čistota?“ Pýtajú sa. A usmievajú sa. Sú to tí istí, čo vstupujú do manželstva s uvädnutým telom a rozčarovanou dušou. Sľubujem vám s Božou pomocou knihu, ktorá by sa mohla volať: „Celibát, manželstvo a čistota.“
- 121 Malo by sa začať svetové ťaženie mužnosti a čistoty, aby sa zahatalo a zničilo surové dielo tých, ktorí si myslia, že človek je zviera. A to ťaženie je vašou úlohou.
- 122 Mnohí žijú uprostred sveta ako anjeli. A ty? Prečo ty nie?
- 123 Keď sa pevne rozhodneš žiť čistým životom, čistota pre teba nebude bremenom, ale korunou víťazstva.
- 124 Ty, lekár a apoštol, si mi napísal: „Všetci zo skúseností vieme, že môžeme byť čisti, keď budeme bdieť, keď budeme často pristupovať k sviatostiam a uhášať prvé iskierky náruživosti skôr, ako by sa požiar mohol rozšíriť. Práve medzi čistými sa nachádzajú najcharakternejší muži po všetkých stránkach. A medzi požívateľníkmi naopak prevládajú muži bojzliví, sebeckí, zradní a krutí, všetko príznaky nedostatočnej mužnosti.“

Josemaria Escrivá „Cesta“

OSTROV POCITOV

Bol raz jeden ostrov, ktorý obývali všetky pocity: radosť, smútok a veľa ďalších, vrátane lásky. Jedného dňa dostali obyvatelia správu, že sa ostrov potopí. Všetky pocity sa pripravili na rýchly odchod z ostrova, naskákali do lodí a čakali na odchod, len láska chcela ešte chvíľu zostať na ostrove, ktorý tak milovala.

Keď sa už láska skoro topila, začala volať o pomoc. Vtom prišlo bohatstvo a láska mu povedala:

„Bohatstvo, vezmi ma so sebou!“

„Nemôžem, na lodi je hromada zlata a striebra a pre teba tam nie je miesto!“

A tak požiadala o pomoc márnivosť, ktorá išla tiež okolo:

„Prosím, pomôž mi!“

„Nemôžem ti pomôcť. Si celá mokrá a zničila by si mi moju novú loď...“

Potom láska oslovila smútok:

„Môžem ísť s tebou?“

„Ach, láska! Som taký smutný, že radšej pôjdem sám.“

Neskôr išla okolo radosť, bola však taká veselá, že ani nepočula, ako láska volá o pomoc. Láska sa od zúfalstva rozplakala. Vtom začula hlas:

„Pod', láska, vezmem ťa so sebou.“ Bol to starček a láska sa ho od samej radosti zabudla spýtať na meno. Keď pristáli na pevnine, spýtala sa múdrosti:

„Kto bol ten starček, ktorý ma sem doviezol?“

Múdrost' odpovedala:

„Bol to čas.“ „Čas? Ale prečo ma chcel previezť len čas?“

Múdrost' odvetila:

„Pretože len čas je schopný pomôcť a porozumieť veľkej láske.“

- Je možné, že niekedy nechávam alebo som nechal zomrieť lásku, pretože...

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Vydáte svedectvo o mne

Nepriateľstvo voči Ježišovi sa neobmedzí na jeho život a neskončí sa jeho smrťou. Neskončí sa ani smrťou jeho apoštolov.

Keď zomrel Alexander Veľký, ľudia po sto rokoch už nezatínali päste nad jeho pomníkom. A prestali zatínať päste aj nad mnohými bezohľadnejšími vládcami, než bol on. Všetka nenávisť voči tyranovi akoby vymierala s ním. Nenávisť voči Kristovi však trvá, lebo Kristus je stále živý. Preto ho mnohí nenávidia, ako ho nenávideli za jeho pozemského života. A nenávidia aj tých, ktorí v neho uverili, ako nenávideli kedysi apoštolov a učeníkov. Tí, čo v neho uverili, však môžu rátať s jeho pomocou a s jeho darmi. Vždy sa na to spoľahli a nikdy neľutovali.

Človek, ktorý naozaj uveril v Krista, vidí v ňom stred svojho života. Nespolieha sa na veci tohto sveta. Svet ho bude považovať za hlupáka a spiatočníka, ktorý nevie využiť život, alebo za zaťatého tvrdohlavca, s ktorým si nemožno dať rady. Veriaci človek bude v aréne tohto sveta vždy v istej nevýhode voči tým, ktorí si dovoľujú všetko a nešťítia sa nijakých prostriedkov. Ale v tom bude zároveň jeho obdivuhodná veľkosť a sila. Život povyráža Kristovým nepriateľom z rúk všetky zbrane. Obnaží ich ako úbohých, prázdnych a zbabelých. Veriaci však kotví srdcom vo večnosti.

Antoine de Saint-Exupéry napísal: „Ja si v človekovi ctím predovšetkým to, čo odolá ohňu. Ty naničhodné a márnivosťou opité ľudstvo, čo popieraš Večnosť! Hľadíš na seba, akoby si niečím bolo, akoby v tebe niekto bol. Stačí však trocha hrozby, stačí malý bič - a samo seba vyvrhuješ, pretože v tebe niet nič, čo by sa nerozlialo na ničotu!“

Pred prázdnotou prenasledovateľov vynikla v každom čase plnosť obetí mučeníkov. Dejiny nám ponúkajú toľko príkladov! Mučeníci vedeli, že v istých chvíľach života nemôžeme vykonať nič väčšie ako stať verne pri Kristovi.

„Vydáte svedectvo o mne...“

Sila zla?

„Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel prv ako vás.“ (Jn 15, 18)

Často sa nám zdá, že zlí sú oproti nám vždy vo výhode. Keďže nie sú ničím viazaní, nevyberajú si prostriedky, a tak môžu viac ako my. Ale je to naozaj tak? A platí to natrvalo? O tom by sa dalo diskutovať.

Zlo možno urobiť ľahko a rýchlo. Dlho trvá, kým sa postaví dom, ale zničiť ho možno za chvíľu. Stačí škrtnúť zápalkou, a je v plameňoch. Trvá mesiace, kým dozreje žatva, no stačí škrť zápalkou, a je po obilí. Kým dozreje človek, stojí to roky úsilia, namáhavej práce i výdavkov. No stačí jediný úder, a je po ňom. Jediný úder, a všetkému je koniec.

Výchovu veriaceho človeka možno prirovnať k dlhoročnej úmornej práci pluhom. No jediný úder mečom ho môže pripraviť o život. Táto situácia sa po stáročia opakuje.

Budeme my veriaci vždy slabší? Budeme stále klesať pod údermi prenasledovateľov? Ježiš povedal, že svet nás bude nenávidieť, tak ako prv nenávidel jeho. Sme spoločnosťou budujúcich. Prenasledovatelia sú zoskupením búrajúcich. My držíme pluh, oni meč. Ale naša dôvera je v Bohu a ten stojí pevne nad mečom i nad pluhom. Pre nás je dôležité vedieť, čo pomínie a čo zostane ako trvalá hodnota. V tomto duchu sa otvárali mučeníci aj utrpeniu.

V dráme T. S. Eliota Vražda v katedrále hovorí Becket tesne pred tragédiou: „Ctíte len fakty. V každom živote a v každom čine dajú sa vidieť dobré i zlé následky. Čas výsledky všetkých skutkov azda pomieša, až sa nakoniec v očiach ľudí nerozlíši dobro od zla... Moje rozhodnutie je mimo času... Ja odovzdávam svoj život zákonu Božiemu pred zákonom ľudským! Nie sme tu pre víťazstvo v boji... Zostáva zvíťaziť len utrpením... Teraz slávi víťazstvo kríž...“

Zlo a dobro. Víťazstvo a porážka. Úspech a utrpenie... Kto si spomenie na vrahov Tomáša Becketa? História nimi pohrdla. No k Tomášovi Becketovi sa stále vraciame ako k prameňu.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku